

HUSITA

Časopis Pražské diecéze ČČSH

číslo 3/2026 | ročník XXIV | červen 2026

**Noc kostelů
v Husově sboru
v Mnichovicích**

Husita vychází 6x ročně

Vydává

Pražská diecéze Církve československé husitské
ve spolupráci s Husitským centrem, o. p. s.,
ISSN 1214-4630

Kontaktní adresa

Časopis Husita, Pražská diecéze ČČSH,
V Tišíně 3, 160 00 Praha 6
tel.: +420 777 759 652
e-mail: renata.veliskova@ccshpraha.cz
web: www.ccshpraha.cz/casopis-husita

Pověřená redaktorka a jazyková korektura

Renata Velišková

Grafické zpracování

Mgr. Simona Ullspergerová

Tisk

Tiskárna A.M.G., s. r. o.
Mírová 2, 679 04 Adamov

Příspěvky do časopisu

Deadline pro zaslání příspěvků je vždy
do 25. každého lichého měsíce. Jedině tak může
být zajištěno včasné vydání časopisu a jeho
distribuce čtenářům. R. Velišková, pověřená
redaktorka. Děkujeme za pochopení.

Spolupracovníci

P. Blaženín, J. Boček, Mgr. Z. Břeň, ThDr. T. Butta. Th.D.,
Ing. M. Hájková, K. Chlumská, R. Jelínková,
Mgr. K. M. Lukasová, K. Salmonová, Terezie,
doc. ThDr. D. Tonzar, Th.D., J. Vlasák,

Distribuci a objednávky zajišťuje

sekretariát PD ČČSH, tel.: +420 234 760 058
Faktury a potvrzení přijetí plateb zajišťuje
ses. Ing. Martina Hájková, tel.: +420 777 759 655

Prodejní místa

Prodejna Blahoslav, Wuchterlova 5, Praha 6
Pražská diecéze ČČSH, V Tišíně 3, Praha 6
Husův institut teologických studií,
Žerotínova 1100/36, Praha 3

OBSAH

4–6

Projev
br. patriarchy

6–9

Vzpomínkové se-
stkání k 150. výročí
F. Palackého

10–13

Významné
jubileum

14–15

Co se událo

16–17

Vzpomínka
na Mgr. L. Polin-
ského, faráře
v Jílovém u Prahy

18–19

NZDM Husita má
za sebou „víken-
dovku“ ve Lhotě

20–21

Kde se bolest
nemusí skrývat
– víra uprostřed
Bohnic

22–23

Krunýř vydal
své sedmé číslo:
V Žižkostele se
„vařilo z vody“
s plnou parou!

24

Doplňovačka

25

Noc kostelů
v Benátkách
nad Jizerou

26–27

Esej

28–30

Svátek knih

31

Doplňovačka

32–33

Kréta

34

Objevte husitský
Tábor

35

Noc kostelů
v Husově sboru
v Mnichovicích

*L„Bďte, stůjte ve víře, buďte stateční, buďte silní.
Všechno, ať se mezi vámi děje v lásce.“*

Bible, 1. Koryntským 16, 13–14

Kroniky a kronikáři

Kroniky jsou
pamětí víry,
svědectvím
do budoucna.

Na náboženské obce ČČSH dále NO, píšící Kroniku se vztahuje Zákon 132/2006 Sb. o kronikách a Statut hl. m. Prahy. Písemnosti okrajových částí Prahy se ukládají — Státní okresní archiv Praha-venkov, Dobřichovice. V republice jsou okresní archivy a tam lze ukládat důležité písemnosti.

V Praze Kroniky archivuje Archiv hl. m. Prahy, Archivní 6, Praha 4. Pokud NO ukončí činnost, je služnost předat Kroniku do archivu se zaznamenanou činností. Pokud je stesk po Kronice, tak archiv zdarma vyhotoví kopii včetně desek. Zájemce může v archivu vidět originál kdykoliv v badatelné. Předání do jiné NO — zde časem zabírá místo a při úklidu zmizí.

Jan Vlasák

Vzpomínkové setkání k 150. výročí
F. Palackého

8

Víkendovka ve Lhotě

19

Svátek knih

29

Pověřená redaktorka
Renata Velíšková

Renata Velíšková

Církev československá husitská a František Palacký

Z projevu bratra patriarchy k 150. výročí úmrtí F. Palackého při kulturně-hudebním setkání konaném dne 26. 5. 2026 v kostele sv. Václava Na Zderaze v Praze 2 - Nové Město.

Církev československá husitská jako novodobá křesťanská církev národní povahy historicky vznikla z hnutí katolického modernismu. Podobně jako Českobratrská církev evangelická, i další protestantské církve, se však přihlásila k národnímu duchovnímu dědictví a odkazu české reformace. Pro Palackého byl zvláště charakteristický jeho zájem a ocenění české reformace, Mistra Jana Husa, husitství, Jednoty bratrské a Jana Amose Komenského. Naše církev při svém vzniku byla ovlivněna také demokraticko-humanistickým myšlením Tomáše G. Masaryka. Ten v mnohém navazoval právě na ideje a dílo Františka Palackého.

František Palacký ve své době přinesl zcela nový pohled na českou minulost. Opomíjenou dobu husitskou a českou reformaci učinil naopak nejdůležitějším obdobím národních dějin s tím, že své bádání opíral o nově objevené prameny v archivech domácích i zahraničních. Filozof a prezident Tomáš Garrigue Masaryk významným způsobem čerpal z práce a stanovisek historika Františka Palackého. V *Hovorech s Karlem Čapkem* Masaryk

říká: „O hodnotě naší reformace husitské a bratrské přijímám úsudek Palackého. Náš husitismus razil cestu reformacím v zemích ostatních. Palacký ve svých *Dějínách* zdůrazňoval českou státnost. Masaryk aktualizoval Palackého pojetí české historie politicky a tím vyústilo národní obrození ve vznik samostatného novodobého demokratického československého státu v roce 1918.

Palacký věnoval svůj značný zájem postavě Mistra Jana Husa. Hus se jevil Palackému jako mravně ryzí a intelektuálně nápaditý kněz a zároveň, řečeno dnešní terminologií, národně uvědomělý český intelektuál. Podle Palackého byl Hus především karatelem mravů, nikoli však reformátorem věroučným, neboť hlavní věcí mu byla mravnost a dogmatika byla jen něčím pomocným. Podle Palackého je u Jana Husa zřejmý již protestantský princip autority Písma svatého jako jediného pravého pravidla víry.

Svůj specifický osobní vztah vyjadřoval František Palacký ke staré Jednotě bratrské: „*Já mezi konfese-mi křesťanskými dával jsem a dávám*

vždy přední chválu někdejší Jednotě Bratří českých. Tato zajisté, kladouc a spatřujíc podstatu křesťanství více v praxi než v teorii, více v lásce k Bohu a k lidem nežli v jakémkoli svodu dogmatickém, odvodila věrné své vždy od přílišného hloubání a hašteření se o člancích víry, ana chtěla jen prostě věřit, cokoli jí v písmě svatém zračilo se co nauka Kristova.“ Palackému na staré Jednotě bylo sympatické, že více než aby se zaobírala věroučnými spory, jako určující pro křesťanství chápala důraz na život podle Ježíšova evangelia. Palacký za podstatu křesťanství ve staré Jednotě bratrské považoval spíše než teologické vyjádření především humanitu. Na to navázal a tento aspekt zdůraznil později filozof a první prezident novodobého československého státu Tomáš Garrigue Masaryk: *„Ideál humanitní, základní a stěžejní idea, vedoucí všeko úsilí buditelské a obrodní, je idea naší reformace: humanita je jen jiné slovo pro Bratrství a na této myšlence zejména Palacký v pohledu budoval náš program národní.“*

Palackého upoutala osobnost a dílo Jana Amose Komenského (1592–1670), který byl členem, knězem i biskupem staré Jednoty bratrské a současně věhlasným pedagogem. František Palacký je považován za zakladatele české komeniologie. O J. A. Komenském se František Palacký dověděl již ve svém dětství během své návštěvy Fulneku, z tamní tradice: *„Za pacholetství mého, když jsem ve Fulneku byl, od obyvatelův ta-*

mějších ještě ukazovány mi někdejší Sbor bratrský a místo, kde Komenský bydlil; vypravovány také ze starého podání mnohé povídky o životě jeho domácím ve Fulneku, o jeho včelařství a zbožné a přívětivé povaze a jak si ho lidé vážili.“ Palacký napsal tři studie o J. A. Komenském, které byly otištěny v *Časopise českého muzea* v roce 1829. Palacký vysoko hodnotil jeho spisy nejen po jazykové stránce, ale i po obsahové. Přečetl Komenského *Opera didactica omnia* i české spisy, které byly dostupné na Slovensku. Jako první v českých zemích ocenil Komenského pansofii.

Palacký se navzdory přání svého otce nestal evangelickým duchovním ani ortodoxním konfesním luterským teologem. Byl více zaujat literárními a vědeckými projekty a plány. Neodvrátil se však od cesty k teologii, nýbrž se stal „moderním bohoslovcem své doby“, spojujícím náboženskou víru, soudobou filozofii a vědu ve vzájemném souladu. Palackého cesta vedla od újeji konfesně zaměřeného studia teologie pro duchovenské povolání k intenzivnímu studiu dalších oborů, od církve směřovala jeho orientace k národu. Náboženskou víru a přesvědčení si přesto po celý svůj život zachoval.

Svůj životní program a náboženské vyznání vyjádřil a shrnul František Palacký ve svém *Každodenníku* v roce 1819 ve čtyřech zásadách: 1) Vlídnot a uctivost ke všem lidem, i k utrhačům a svým nepřátelům,

2) Stálost v předsevzetí, horlivost ke všemu, co je pravé, krásné a ctnostné, 3) Účinné vlastenectví a 4) Důvěra a časté utíkání se k Bohu: to je ta skála, na které zakládám svůj život – žádné neštěstí se mnou nemůže pohnout a mne podlomit. Tímto vyznáním, které se současně stalo i jeho odkazem, zdůrazňuje každodenně žitou humanitu, která vychází z Ježíšova učení o lásce i k nepřítelům (Mt 5,44; L 6,27-28). Vede k vytrvalé touze po pravdě, kráse a dobru, jak ji vystihl ve své *Krásovědě* výrazem božnost. Ukazuje k pravému vlastenectví, které se nezakládá jen

na slovech, ale i činech. V závěru tohoto stručného osobního a niterného vyznání se Palacký vrací k jistotě opřené o jeho reformační víru přijatou již v dětství, založenou na Bibli a vyjádřenou metaforou skály: „Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade!“ (Ž 18,3) „Má spása a sláva je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště“ (Ž 62,8).

ThDr. Tomáš Butta, Th.D.

Vzpomínkové setkání k 150. výročí F. Palackého

Pomník na Palackého náměstí
foto Pavel Blaženín

Zdroj: Národní muzeum.

V květnu letošního roku uplynulo 150 let od úmrtí Františka Palackého (14. 6. 1798 – 26. 5. 1876). Naše Církev československá husitská se do těchto připomínkových akcí zapojila spolupořádáním hned tří shromáždění přímo v den tohoto výročí

dne 26. 5. 2026 v Praze 1 a v Praze 2. Na základě smlouvy s Národním muzeem o spolupráci bylo možné zorganizovat v omezeném počtu setkání přímo v Památníku F. Palackého a F. L. Riegra v Praze 1. Tato vzpomínková akce, která začala v 17 hodin, byla pořádána ve spolupráci jak s Národním muzeem, tak i s městskou částí Praha 1. V úvodu se mohli pozvaní hosté seznámit s jedinečnými prostory a vyslechnout výklad dr. Vandy Marešové o Františku Palackém v souvislosti s místem a předměty v Památníku. Následovalo hudební vystoupení Smyčcového tria Trebbiano, které zahrálo skladby A. Dvořáka. Hudba zněla v salónu, ve kterém v době F. Palackého bývalo významné hudební centrum tehdejší Prahy. Účastníky pozdravila starostka městské části Praha 1 Mgr. Terezie Radoměřská a ředitelka Historického muzea dr. Zuzana Strnadová. Žalm 111. přečetl Mgr. Roman Mazur z Českobratrské církve evangelické. Mohl jsem zde pronést duchovní zamyšlení a vyslovit modlitbu s poděkováním za dílo Františka Palackého pro národ a společnost. Po této modlitbě jsme symbolicky položili květinu na pracovní stůl v místnosti Palackého pracovní. V této místnosti, dříve plné knih a spisů, Palacký soustředěně psal svá dějinná pojednání a zde také zemřel. Setkání se zúčastnili za Církve československou husitskou též br. biskup doc. David Tonzar, JUDr. Miroslav Houška, finanční zpravodaj ústřední rady, Mgr. Odřich Nováček a dr. Tomáš Novák. Zastoupeny byly Česká obec sokolská i Českoslo-

Položení květin foto Pavel Blaženin

venská obec legionářská i další instituce a města spojená s životem a působením F. Palackého.

Zahájení vzpomínkového setkání pro veřejnost se uskutečnilo též den u monumentálního pomníku Františka Palackého na Palackého náměstí v 18,30 hodin. Provázelo nás mimořádně horké počasí, takže účastníci se skrývali před žárem slunce ve vlídném stínu vzrostlých lip. V úvodu vystoupil Vysokoškolský umělecký soubor Univerzity Karlovy v Praze pod vedením sbormistra Ondřeje Kunovského. Po položení květin a zpěvu státní hymny zazněl pozdrav pana starosty Jana Korsesky, který nad akcemi na Praze 2 převzal záštitu. Přítomné pozdravila také paní starostka obce Hodslavice z rodného kraje Palackého Mgr. Pavla Adamcová a pan starosta města Neratovice Ing. Roman Kroužecký. Na území tohoto města v části zvané Lobkovice se nachází rodinná hrobka, kde je Palacký pohřben, a každoročně se tam konají připomínkové akce. O uměleckém pojetí a historii Palackého

pomníku od sochaře Stanislava Suchardy pronesl fundovaný a poutavý výklad pan prof. Jan Royt.

Účastníci se pak pěšky vydali do nedalekého kostela sv. Václava Na Zderaze v Resslově ulici. Následovalo kulturně-hudební setkání v tomto kostele, které začalo v 19,30 hodin přivítáním místní farářkou Mgr. Emanuelou Blažkovou. Celé setkání bylo prostoupeno melodiemi středověké vokální i instrumentální hudby v podání souboru Gemini musicales. Zazněly latinské středověké zpěvy i české duchovní písně doby husitské. Důvodem volby právě této hudby bylo to, že Palacký se jako historik věnoval na základě studia dobových pramenů starším českým dějinám a jeho zvláštní zájem byl soustředěn na osobnost Mistra Jana Husa a na dobu husitství. V průběhu večera

zaznělo k přítomnosti zaměřené slovo Lukáše Homoly, vedoucího oddělení kultury a vnějších vztahů městské části Praha 2, a moje zamyšlení o Církvi československé husitské a Františku Palackém. Ukázky z textů Palackého děl a projevů přednesl herec Vilém Udatný. Poslední chvíle života F. Palackého a průběh pohřebního rozloučení s ním v Praze a Lobkovicích barvitě přiblížil JUDr. Miroslav Houška. V závěru byl dán prostor myšlenkám z Palackého odkazu opět v podání Viléma Udatného. Po skončení si mohli účastníci zakoupit nově vydaný sborník „František Palacký inspirující“ a občerstvit se v sakristii z hojně nachystaného stolu i setrvat v rozhovoru.

Cenné na celé této akci bylo, že osobnost Palackého dokázala propojit lidi z různých míst a různých názorů.

Mezi účastníky tohoto hojně navštíveného setkání byli přítomni též Pavla Adamcová, starostka obce Hodslavice, Roman Kroužecký, starosta města Neratovice, dr. Pavel Muchka z Národního muzea, prof. Václav Pavlíček, předseda Hlávkovy nadace, katolický kněz Jakub Berka z farnosti u baziliky sv. Ludmily v Praze – Vinohradech i potomek z Palackého rodu Václav Macháček-Rieger a další hosté. Poděkování náleží jak městské části Praha 1, městské části Praha 2, tak i Národnímu muzeu, za podporu tohoto setkání a spoluorganizaci.

ThDr. Tomáš Butta, Th.D.

Fota: Pavel Blaženín

100 let života bratra Václava Ježdíka

5. května bylo horko a 6. května 1945 zima a pršelo

5. května 2026 jsme se s rodinami vnučky Martiny a vnuka Radka shromáždili kousek od „Zelené lišky“ v ulici Herálecká na oslavu 100. narozenin bratra Václava Ježdíka. Syn Petr se svou ženou Martou žel trávili v tu chvíli čas na zubní ambulanci, ale v duchu, v doznívající bolesti, byli s námi.

Bratr Václav sešel dolů a za ním se rozzářila v odpoledním slunci zlatá číslice 100. Otevřelo se nealkoholické šampaňské, aby si mohli s pradědečkem přituknout i pravnuček Páťa a pravnučky Deniska a Erika. Zazpívali jsme společně: „Václav má narozeniny, my máme přání jediný...“ a bratr Václav s dojetím přijímal gratulace a nádhernou knihu vytvořenou vnukem Radkem a vnučkou Martinou – vzpomínky ze života.

Po gratulacích jsme se pustili do rozhovoru. Rázem jsme byli ve třicátých letech 20. století, první třída, vzpomínky a vzdání cti T. G. Masarykovi, E. Benešovi a vzpomínky na mrtvé, které pomáhal pohřbívat Za zelenou liškou, vzpomínky na stavbu barikád v horku 5. května

Děda s maminkou

a velký déšť 6. května a jeho cesta pěšky s rukama v kapsách kolem kulometného hnízda německé armády a úzkost, že možná v 19 letech skončí jeho život.

Stihli jsme probrat celý život, smrt jeho první ženy na tuberkulózu a strastiplnou cestu lásky s druhou ženou Libuškou – dočasnou klíčnicí katedrály sv. Víta (více v knize).

Při pohledu na Husitskou teologickou fakultu jsme vzpomínali právě první kroky ve vzdělání v této budově a po té smutný příběh 12 mrtvých na konci války. Bratr Václav pak vzpomínal, jak jako předseda rady starších náboženské obce Krč

pomáhal vymalovávat modlitebnu a vedle si hrál jeho syn Petr s malým Tomášem, dnešním bratrem patriarchou. Bylo to úžasné setkání, díky za něj bratře Václave a celá rodino!

„Bratře biskupe, to jsem moc rád, že jste přijel, moc si toho vážím“. Řekl mi bratr Václav při loučení a já odvětil: „...já jsem rád, že jsem Vás mohl poznat.“ Díky Bohu za setkávání a život v naší milé Církvi československé husitské. Bratře Václave, držte se a Bůh Vás opatruj a rodina i nadále provázej!

David Tonzar

Děda s babičkou

Náš tatínek a dědeček, Václav Ježdík, vždy uměl dobře vyprávět a často nám povídal své životní příběhy. Některé z nich, které naleznete na těchto stránkách, nám vyprávěl mnohokrát. Někdy tolikrát, že jsme ho s úšklebkem odbývali, že je přece známe – „To už jsem taky říkal?“, ptával se a smál se spolu s námi. Nic z toho však nesnižuje význam toho, čím si v životě prošel. Jako výraz úcty jsme se rozhodli jeho vzpomínky uchovat v knižní podobě. Tuto knihu jsme připravili jako dárek k jeho neuvěřitelným 100. narozeninám. Podílely se na ní tři generace naší rodiny – děda

své příběhy vyprávěl a ručně zapisoval, jeho syn Petr je následně převedl do digitální podoby, vnučka Martina se postarala o korekturu a zároveň dědu povzbuzovala v psaní a vnuk Radek text sjednotil, upravit a dal mu podobu vhodnou pro knižní vydání. Společné dílo teď držíte v rukou.

Pro mě osobně to byla pozoruhodná výprava. Díky dnešním možnostem jsem mohl dědovy vzpomínky zasadit do konkrétních míst a souvislostí – procházel jsem staré mapy, pátral po tom, kde přesně v Dolní Krči bydlel, jak vypadal hotel Klimeš i dvůr,

kde měl s otcem dílnu a kde si hrával s kamarády. Postupně jsem tak mohl sledovat i proměny prostředí jeho domova na okraji Prahy – od prvorepublikového venkova přes jeho pozvolné splývání s městem až po úplný zánik, když muselo ustoupit stavbě Jižní spojky. Mnohé z těchto detailů by mi jinak zůstaly skryty, a právě proto pro mě práce na této knize znamená nejen úpravu textu, ale i objevení světa, který už dnes neexistuje a z něhož, alespoň nepřímo, pocházím. Radek, vnuk.

Paměti našeho dědečka, které se vám dostávají do rukou, nejsou jen prostým vyprávěním jednoho lidského života. Jsou svědectvím doby, která formovala nejen dědečka, ale i život nás, jeho potomků. A který je plný nádherných momentů a prožitků. Dědeček v pamětech zachytil své vzpomínky. S upřímností, nadhledem i pokorou, která je vlastní lidem, kteří si prošli mnohým a přesto neztratili schopnost vidět v životě smysl. Právě v nich se skrývá to nejcennější – osobní zkušenost, lidskost a tichá moudrost, kterou nelze předat jinak než vyprávěním. Jsem vděčná za to, že jsem tato vyprávění od dědečka slyšela tolikrát, že bych je už mohla odvyprávět za něj. A udělala bych to moc ráda a poslala je dál – třeba svým dětem Denisce a Páťovi. Chci proto dědečkovi poděkovat, že našel odvahu ve svém věku ručně a krásně napsat něco, o čem pochyboval, že by to vůbec někdo četl. Děkuji i bráchovi Radkovi i tátovi Petrovi.

A jsem vděčná za celou svou rodinu, která tak báječně drží pohromadě. Ať už tyto řádky čtete jako člen rodiny, rodinný přítel nebo zcela nezaopatřený čtenář, přeji Vám, aby Vám přinesly nejen poznání, ale i chvíle zamyšlení. Protože právě v příbězích druhých často nacházíme odpovědi na otázky, které si klademe my sami. Martina, vnučka.

Můj táta celý život rád vzpomínal – na dětství, dospívání i na chvíle, kdy se seznámil s mou maminkou a založil rodinu. Mnohé z těch příběhů jsem znal nazpaměť a později je poslouchaly i moje děti. I když jsme je slyšeli poněkolkáté, nikdy nás neomrzely. Když byl v důchodu, začal své vzpomínky zapisovat. Psával tak, jak mluvil – prostě a upřímně. Když se o tom dozvěděla jeho vnučka Martina, hned ho začala povzbuzovat, aby psal dál, že si to jednou rádi přečteme. Myšlenka vydat tyto paměti vznikla při rodinné sešlosti, kdy jsme přemýšleli, jaký dárek mu dát k jeho velkým narozeninám. Nakonec jsme se rozhodli pro tuto knihu – aby i další generace a i ostatní věděli, odkud pocházejí. Petr, syn.

Těchto několik desítek stránek dalo nakonec víc práce, než jsme asi čekali, ale s jistotou můžeme říct, že nám toho daly opravdu moc. Nejen při jejich úpravě, ale hlavně do budoucna. Moc si přejeme, aby jednou měly pokračování. 5. 5. 2026.

Staroměstská exekuce:

Památka odvahy, víry
a zápasu o svobodu

Dne 21. 6. 2026 v 15 hod. V kostele sv. Mikuláše a následně od 16 hod. se na Staroměstském náměstí v Praze uskutečnilo pietní shromáždění k připomenutí Staroměstské exekuce z roku 1621, při níž byla uctěna památka 27 představitelů českého stavovského odboje, jejichž poprava se stala symbolem ztráty náboženské i politické svobody českých zemí.

Pořadatelem akce byla PD ČČSH společně s Historickou společností VERITAS a spolkem EXULANT. Vzpomínkové setkání bylo nejen pietní připomínkou minulosti, ale také výzvou k uchovávaní historické paměti a respektu k lidské důstojnosti, svobodě a pravdě.

PD ČČSH

SYNODA 2026

Letos jsme se opět sešli v rámci pražské diecéze ČČSH na synodě duchovních v Nesuchyni.

V pondělí 27. 4. a v úterý 28. 4. jsme se pod vedením br. patriarchy a br. biskupa zúčastnili bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně, vyslechli si legislativně právní změny řádů od br. biskupa, podstoupili praktický seminář – liturgii Karla Farského, rozdělení do 2 skupin, při nichž jsme se seznámili s duchovní přípravou před bohoslužbou, pohybem za bohoslužebným stolem, vyzkoušeli si varianty žehnání, zacházení s bohoslužebným náčiním atd. Pracovní skupiny vedli br. biskup a br. Jan Kohout.

Druhý den jsme vyslechli po ranní modlitbě, kterou vedla ses. Veronika Richtářová, zprávy o výsledcích hospodaření, vzdělávání duchovních, kazatelů a pastoračních asistentů, mzdovém fondu a disparitě. Zajímavý byl i praktický seminář Magdalény Lalákové, ve kterém nás seznámila s první pomocí v duchovní službě. Jako poslední byl příspěvek společnosti Demencia, ve kterém nás její zástupkyně uvedla do problematiky jednání s psychicky labilními lidmi, seniory a lidmi s demencí.

Synoda proběhla ve velmi příjemné, přátelské a uvolněné atmosféře, všechny příspěvky a doprovázející činnosti byly přínosné a zajímavé.

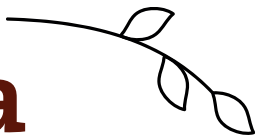
Celý dvoudenní program byl protkán pozváním k pohybové aktivitě pod názvem „Ve zdravém těle zdravý duch“ a rozloučili jsme se závěrečnou modlitbou a požehnáním br. biskupa.

Renata Velíšková

Vzpomínka

na Mgr. L. Polinského, faráře v Jílovém u Prahy

V podvečer 19. února 2026
zemřel po dlouhé
nemoci v nedožitých
86 letech bratr
Mgr. Lubomír Polinský,
emeritní farář v nábo-
ženské obci Jílové
u Prahy a v Nesvačilech.

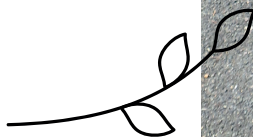
Mgr. Lubomír Polinský nastoupil
po svém vysvěcení na faráře do nábo-
ženské obce Benešov u Prahy, pozdě-
ji pak do náboženské obce v Jílovém
u Prahy, kde působil desítky let. Vzor-
ně pečoval nejen o náboženskou obec
a její farníky, ale i o kostel a krásnou

zahradu s jezírky, jež ke kostelu patřila. V průběhu let se stal uznávanou jílovskou osobností, a to nejen jako farář, ale i jako učitel ve škole a člen městského zastupitelstva. Pro velkou oblíbenost bratra faráře za ním chodili často lidé, kteří byli jiného vyznání, ale také lidé bez vyznání. Díky své pracovitosti a pili stále vzorně zajišťoval duchovní život i péči o sbory nejen v Jílovém, ale i v Nesvačilech. Není žádným tajemstvím, že v době jeho služby byl jedním z nejoblíbenějších farářů v pražské diecézi ČČSH. Dokud mu zdraví sloužilo, i přes svůj vysoký věk vykonával stále více jak 50 pohřbů za rok a k tomu ještě oddával a křtil. Nikdy se nestalo, že by odmítl někoho pohřbít, i když nebyl příslušníkem naší církve.

S bratrem farářem Mgr. Lubomírem Polinským jsme se rozloučili v pátek 27. února 2026 v Husově sboru. Kromě rodinných příslušníků se pohřbu zúčastnil velký počet členů naší církve, obyvatel Jílového a okolních obcí. Protože Husův sbor nestačil pojmout tolik lidí, byl mnohočetný zástup smutečních hostů ještě před kostelem. Obřad byl doplněn zpěvem místního pěveckého sboru pod vedením bratra Mgr. Tomáše Svobody.

Čest jeho památce.

Jan Boček

NZDM Husita má za sebou „víkendovku“ ve Lhotě

I když nám počasí tentokrát úplně neprálo na koupání, vůbec nám to nezkazilo náladu.

S dětmi jsme si užili krásný společný čas v přírodě – kluci už od 8h. stavěli v lese domeček, opékali jsme buřty, hráli spoustu her, smáli se a hlavně byli spolu.

Děkujeme všem dětem i rodičům
za skvělou atmosféru a další povedený
víkend. Už teď se těšíme na příště!

Terezie
Sociální pracovník NZDM Husita
Husitské centrum o.p.s.
Tel: +420 605 147 981

Kde se bolest nemusí skrývat – víra uprostřed Bohnic

Když jsem poprvé zaslechla o nemocničním kostele sv. Václava v Bohnicích, nebylo to z mé vlastní zkušenosti. Tyto informace se ke mně dostaly zprostředkovaně, od sestry husitky, která mi s pokorou a důvěrou i nadšením vyprávěla o tom, jak zásadní roli tam víra hraje. Její slova mě zasáhla hluboce. Mluvila o místě, kde se člověk může nadechnout, i když se mu jinak zdá, že se svět kolem něj rozpadá. O místě, kde se bolest nemusí skrývat. A o místě, kde se víra stává tichou a silnou oporou. Kostel sv. Václava stojí uprostřed Psychiatrické nemocnice Bohnice jako ostrov klidu. Jeho

scesní architektura působí jemně a přívětivě, jako by člověka objímala už při vstupu. A právě zde probíhají tři bohoslužby týdně – evangelická, husitská a katolická. Každá z nich má svůj vlastní rytmus, svůj jazyk i svou atmosféru. Společně vytvářejí prostor, kde si každý může najít to, co potřebuje. Tehdy jsem ještě netušila, jak osobně se mě toto téma dotkne. Setkala jsem se s člověkem, který prožívá duševní onemocnění. Viděla jsem jeho zápasy, chvíle, kdy se svět kolem něj zúžil na strach, úzkost a bezmoc. Viděla jsem i to, jak těžké je pro něj čelit nejen vlastní bolesti, ale i nepochopení okolí. V naší společnosti je stále zakořeněný postoj, že duševní nemoc je selhání nebo slabost. A právě tento pohled často zraňuje víc než samotná nemoc.

A právě tehdy jsem si vzpomněla na slova sestry. Na její popis kostela, kde se nikdo neptá na diagnózu, ale na to, jak se člověk cítí. Na její svědectví o tom, jak víra dokáže člověka podržet, když už nemá sílu stát. A najednou jsem pochopila, jak důležitá tato místa jsou. Nejen pro pacienty, ale i pro jejich blízké.

Víra se pro spoustu lidí stává jednou z cest, jak se znovu postavit na nohy. Ne jako „zázračné řešení,“ ale jako tičná opora v realitě bytí. Jako světlo,

které nezasíná ani v nejtemnějších chvílích. V souvislosti s tím se nabízí slova z Žalmu 34,19:

„Hospodin je blízko těm,
kdo mají zkroušené
srdce, a zachraňuje ty,
kdo mají zdeptaného
ducha.“

Jako by tento verš byl napsán právě pro lidi, kteří procházejí duševní nemocí, a i pro ty, kdo je doprovází.

Psychiatrická péče v Česku má stále mnoho problémů. Systém je přetížený, podfinancovaný a často nedokáže nabídnout to, co lidé skutečně potřebují. A když se k tomu přidá společenské stigma, je cesta k uzdravení ještě těžší. O to důležitější je, že existují místa, kde se člověk necítí jako diagnóza, ale jako lidská bytost. Místa, kde se nikdo nedívá skrz prsty, kde se nehodnotí, kde se jen tiše přijímá.

Kostel sv. Václava je pro mě symbolem toho, že i uprostřed bolesti může existovat světlo. Že víra může být mostem, který člověka přenesení přes období, kdy už sám nemá sílu jít dál. A že někdy stačí jen tiché slovo, otevřená náruč nebo chvíle v posvátném prostoru, aby se člověk znovu nadechl.

A tak dnes, když si vzpomenu na slova sestry husitky, chápu je mnohem hlouběji. Její svědectví se stalo i mým svědectvím. A věřím, že právě taková místa – tichá, otevřená, laskavá – jsou pro naši společnost nenahraditelná.

ZDROJE:

Kostel svatého Václava (Bohnice). Wikipedie: otevřená encyklopedie [online]. Dostupné z: [https://cs.wikipedia.org/wiki/Kostel_svat%C3%A1gho_V%C3%A1clava_\(Bohnice\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Kostel_svat%C3%A1gho_V%C3%A1clava_(Bohnice)).

DOKOUPIL, Kryštof. Kostel v psychiatrické léčbě: střechu je nutno spravit. Katolické noviny [online]. 8. 3. 2024. Dostupné z: <https://www.katolickenoviny.cz/>.

Psychiatrická nemocnice Bohnice. Historie PN Bohnice. Psychiatrická nemocnice Bohnice [online]. Dostupné z: <https://www.bohnice.cz/historie/>.

Psychiatrická nemocnice Bohnice. Historie kostela sv. Václava v Bohnicích. Psychiatrická nemocnice Bohnice [online]. Dostupné z: <https://www.bohnice.cz/kostel-sv-vaclava/>.

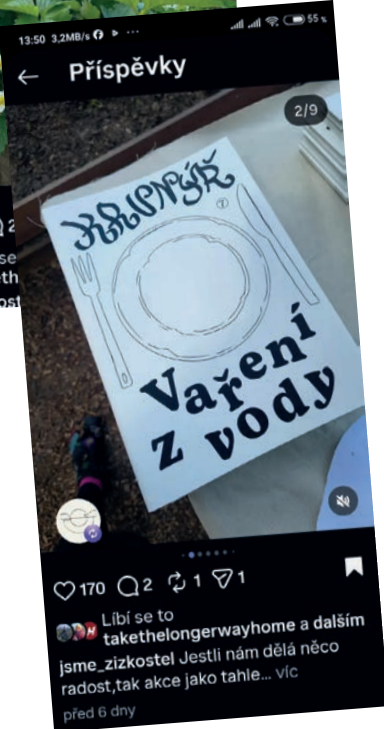
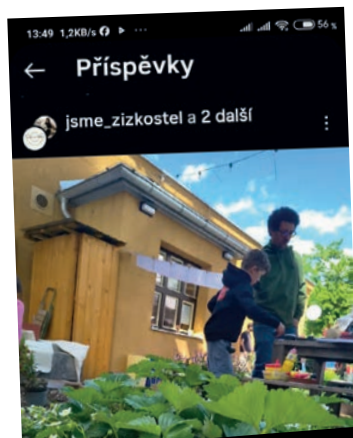
Psychiatrická nemocnice Bohnice. Wikipedie: otevřená encyklopedie [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Psychiatrick%C3%A1_nemocnice_Bohnice

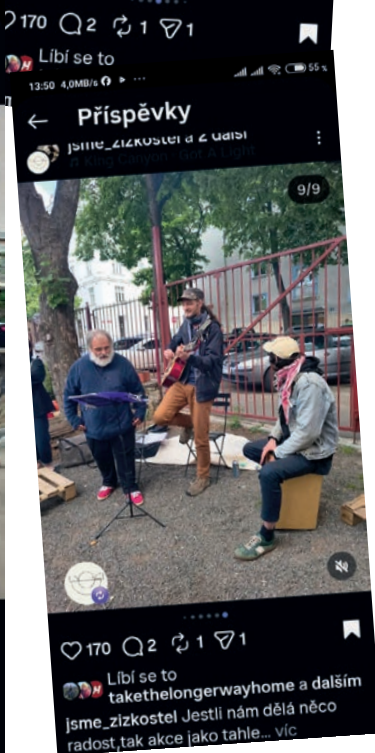

Krunýř vydal své sedmé číslo: V Žižkostece se „vařilo z vody“ s plnou parou!

V neděli 17. května 2026 ožila zahrada u pražského Žižkostela slavností k vydání v pořadí již 7. čísla dětského komunitního časopisu Krunýř. Tentokrát se celá akce i samotné vydání nesly v duchu hesla „Vaříme z vody“. Mladí redaktoři se ve svých textech a ilustracích zaměřili na témata jídla, chutí, společného stolování a potravinové spravedlnosti. Ukázali tak, že jídlo je také mostem mezi lidmi a způsobem, jak pečovat o naši planetu. Do vydařeného odpoledne – plného tvořivých dílen a sousedského sdílení se významně zapojil také Nízko-pražový klub Husita. Sedmé číslo Krunýře jasně dokázalo, že když se spojí dětská fantazie s podporou komunity, vznikne prvotřídní zážitek s hlubokým smyslem. Malým autorům i organizátorům děkujeme a přejeme spoustu sil do další tvorby!

Mgr. Zdeněk Břeň

Veselá doplňovačka

≧ pro děti ≦

Jan Hus

Jan Hus byl významný český kazatel a reformátor, který hájil pravdu a spravedlnost.

Vyřešte doplňovačku a zjistěte, co o jeho životě víte.

Doplň správná slova do prázdných míst.

Každé slovo je uvedeno v závorkách, ale písmena jsou, pozor, pomíchaná a děti je musí nejdřív rozluštit.

1. Jan Hus byl český kazatel a učitel na univerzitě _____. (LOVĚKAR)
2. Kritizoval nepořádky v _____. (RCÍIKV)
3. Kázal v kapli, která se jmenovala _____. (TÉLBKMESÁ)
4. Byl odsouzen na koncilu v _____. (TNICIKOS)
5. Upálen byl roku _____. (1514)
6. Protož věrný křesťane, hledej pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, drž pravdu, braň _____, až do smrti: neboť pravda tě vysvobodí od hříchu, od ďábla, od smrti _____ a konečně od smrti věčné, jenž jest odloučení věčné od milosti Boží.... (PRVAUD) (ŠUDE)

→ Řešení ←

1. Karlově	3. Betlémská	5. 1415
2. církvi	4. Kostnici	6. Pravdu, duše

Kateřina Chlumská

NOC KOSTELŮ 2026 U NÁS V BENÁTKÁCH

Letos jsme otevřeli naši kapličku na Husově náměstí, zámecký kostel, dokonce i kapli v rekonstrukci v Chotětově, uklidila jsem ji a vyzdobila obrazy děti ze ZUŠ i některými svými, které mám do nové knihy příběhů, kterou píši. Program jsem vymyslela tak, aby se dal v malém počtu pořadatelů obsáhnout větší projekt...

Začala jsem krátkým požehnáním a střelnou modlitbičkou celé akci v 16h, ven jsme vynesly s Alenkou Rabůchovou a Andreou stojany a věci – kabelky, oblečení a hračky k rozebrání po sestře Hance Brabcové z Čáslavi (do kasičky nám to vyneslo 350 Kč), poté u nás zahrála studentka ZUŠ Bára Krinwaldová na kytaru italské a španělské skladby, následovaly komentované prohlídky kaplí, bylinková čajovna, přednáška kazatele Romana Zábrodského Úcta k životu podle Alberta Schweitzera, od 20h. koncert francouzských písní, které zazpívala Andrea Valenta s hudebním doprovodem mým na mnohé z nástrojů mé sbírky ☺, modlitba a tichá meditace ekumenická zakončila ve 22h. V zámeckém kostele, který mi po roce neužívání pomohly uklidit naše dvě členky z rady mladších – Alenka Rabůchová s kamarádem Jirkou a Věrkou Štifterovou, vystupovaly děti ZUŠ Benátky – nejprve od 17h. harfové oddělení paní učitelky Anety Anwi Pávkové – v akusticky velmi příhodném prostoru – zahrály na 3 harfy postupně i dohromady všechny děti

Anwi třídy – od nejmenších, až po studentky – a byl to opravdový zážitek!!!

Pak zahrála flétnistka Anna Štenclová s klavírním doprovodem naší varhanice pí. uč. Katky Walterové a po nich ještě opět Bára Krinwaldová na kytaru. Závěrem jsem zahrála na příčnou flétnu 3 skladby já – Verdiho Sbor Židů, z opery Nabucco, Alžbětinu serenádu od Bingeho a Dvořákovu Humoresku. A s poděkováním zamkla zámecký kostel – příště tam uděláme více programu, zaslouží si to.

V Betlémské kapličce v Chotětově byl od 16 do 17,45h. Roman a přišlo několik zájemců o prohlídku a od 21,30h. jsme tam s Andreou zopakovaly svůj koncert francouzských písní při svíčkách – jelikož tam není elektrika – bylo to velmi romantické a přišlo si nás poslechnout 10 zájemců, i pejsek a jedna kočička nahlédla na chvíli dovnitř, co se to tam děje – po 76 letech zavřené chátrající budovy...obrázky na zdech si účastníci prohlíželi s baterkami v ruce, které jsme s Andreou používaly při zpěvu a hraní...☺ Ve 22,30h. jsem pronesla modlitbu závěrečnou a s Andrejkou jsme zazpívaly náš liturgický Otčenáš ☺.

Inu pěkné to opět bylo, požehnané a došlo docela dost lidí ☺. Navázala se další přátelství ☺

POŽEHNANÝ ČAS LÉTA PŘEJI
Kamila Magdalena Lukasová

Poselství apoštolské exhortace Pavla VI. – Evangelii nuntiandi

Apoštolská exhortace Evangelii nuntiandi, kterou papež Pavel VI. vydal roku 1975, patří k nejdůležitějším dokumentům moderní katolické církve o evangelizaci. Vznikla v době, kdy se svět výrazně měnil a kdy tradiční způsoby předávání víry začínaly ztrácet svou sílu. Sekularizace, technický pokrok, proměna rodinného života i oslabení autorit vytvářely prostředí, ve kterém církev hledala způsob, jak znovu oslovit člověka dnešní doby. Evangelii nuntiandi proto nabízí ucelený pohled na to, co znamená evangelizovat v moderním světě, a ukazuje, že evangelizace není záležitostí jen kněží, ale celého Božího lidu. Pavel VI. představuje evangelizaci jako proces, který zasahuje celé lidské bytí. Základním prvkem je svědectví života. Křesťan hlásá evangelium především tím, jak žije laskavostí, radostí, poctivostí, ochotou pomoci a schopností přinášet pokoj. Takové tiché svědectví často působí silněji než slova. Tato myšlenka se zřetelně odráží ve společenstvích laiků, která se pravidelně setkávají k modlitbě a sdílení. Právě tam je vidět, že evangelizace opravdu začíná „z člověka na člověka“. Velkou předností Evangelii nuntiandi je i to, že jasně zdůrazňuje úlohu laiků. Pavel VI. výslovně říká, že evangelizace je úkol celé církve, nikoli jen kněží. Laici žijí uprostřed svě-

ta, a proto jsou často těmi nejdůležitějšími nositeli evangelia. Jejich úloha je nenahraditelná, protože dokážou propojit víru s každodenností způsobem, jaký není duchovním vždy dostupný. Aktivní účast laiků v liturgii, charitě nebo domácích společenstvích je proto přirozeným pokračováním toho, co dokument předkládá. Tuto zkušenost jsem měla možnost prožít i já. Několik let jsme se jednou týdně scházeli s věřícími doma, modlili se, zpívali duchovní písně a sdíleli, co kdo prožívá. Nebyla to formální setkání, ale jednoduchý prostor, kde byla víra přirozenou součástí rozhovorů a vztahů. Právě v takovém prostředí jsem pochopila sílu domácí církve – místa, kde víra vzniká a roste ve vztazích, ne v institucích. Byly to chvíle autentičnosti, které dokonale naplňovaly vizi Evangelii nuntiandi o evangelizaci skrze život.

Kromě malých domácích společenství jsem měla možnost zažít také setkání, která ukazují, jak se evangelium může šířit ve velkém rozměru. Jedním z nejsilnějších zážitků pro mě bylo evropské setkání mládeže Taizé v Praze. Přestože se jednalo o akci s tisíci mladými lidmi z různých zemí, atmosféra byla překvapivě jednoduchá a hluboce modlitební. Zpěvy Taizé, založené na krátkých opakujících se melodiích, dokážou člověka vtáhnout

do ticha a modlitby, i když pochází z jiného prostředí nebo není pevně zakotvený ve víře. Na tomto setkání jsem poprvé viděla, jak se evangelizace děje zároveň velmi tiše i velmi silně: skrze společnou modlitbu, radost, službu dobrovolníků, otevřenost hostitelských rodin a sdílení mezi mladými z různých kultur. Takové události ukazují, že evangelium se šíří nejen učení, ale především zážitkem společenství, které nese Kristovu přítomnost. Další zkušeností, která pro mě velmi silně souvisí s poselstvím Evangelii nuntiandi, je každoroční tradice betlémského světla. Tato drobná, ale hluboká událost je pro mě symbolem tiché evangelizace, která se šíří ne skrze slova, ale skrze světlo, radost a obyčejné lidské setkání. Když skauti každoročně přinášejí plamínek z Betléma, vnímám v tom něco mimořádně opravdového: víru, která se šíří jemně, skromně, a přesto se dotýká mnoha srdcí, ale také silná osobní vzpomínka, která ukazuje, jak hluboko může toto jednoduché znamení pronikat do života lidí. Vzpomínám si, jak jsme kdysi přebírali plamínek, který nesla moje sestra a těsně před naší vesnicí světlo sfoukl vítr. Místo toho, aby to vzdala nebo se spokojila s tím, že „to tentokrát nevyšlo“, otočila se a šla zpátky celých osm kilometrů zimní krajinou, aby je znovu zapálila. Nesla ho pak domů znovu, tentokrát ještě opatrněji, jako něco vzácného. Když pak světlo donesla k nám do domu, nebyl to už jen malý plamínek z Betléma. Byl to znak lásky, obětavosti a víry. Právě taková drobná,

ale hluboká svědectví připomínají, že evangelizace se často děje tichým úsilím a neokázalou vytrvalostí. Světlo, které si lidé předávají z ruky do ruky, má sílu spojovat — a jeho cesta, někdy i velmi náročná, ukazuje, že evangelium se šíří nejen slovy, ale i takovýmto nezištným gestem.

Vzpomínkou, která výrazně ovlivnila moje vnímání víry, je příběh mojí maminky. Pamatuji si, jak velmi ji trápilo, že nemůže přistupovat ke zpovědi, protože byla rozvedená. Přestože byla upřímně věřící a její víra byla poctivá, tehdejší přístup jí nedovoloval přijít svátostně blíž k Bohu. Viděla jsem, jak ji to bolí — ne proto, že by chtěla něčemu „vyhovět“, ale protože jí chyběla možnost prožít smíření a pokoj. Tato situace ve mně zanechala hlubokou stopu: uvědomila jsem si, jak moc dokáže člověka zranit, když je víra spojena se strachem, vyloučením nebo překážkami, které nevidí do srdce. A dnes vidím, že církev se v tomto směru postupně mění — více naslouchá, více doprovází, více chápe složitost lidských osudů, že evangelizace začíná tam, kde člověk prožívá soucit, trpělivost a jemnost, přesně ty postoje, které by podle Pavla VI. měly doprovázet hlásání evangelia. A zároveň mi připomněla, že víra je cesta, po které každý z nás jde jinak rychle, jinak křivolakými stezkami a s jinou zátěží. A že nikdo nemá být ponechán stranou jen proto, že život nebyl jednoduchý. Pokračování příště

Rozálie Jelínková

Svátek knih

Ve dnech 14. května až 17. května hostilo holešovické Výstaviště mezinárodní knižní veletrh a festival Svět knihy. Letos se konal již 31. ročník této významné akce.

Rekordnímu počtu cca 65 000 návštěvníků byly nabídnuty prostory Křižkových pavilonů a provizorních hal, kde mohli najít stánky a řadu výstavních expozic téměř čtyř stovek vystavovatelů. Mezi ně patřili například velká vydavatelství a nakladatelství jako Albatros Media, Argo, Epocha, Grada, Luxor, Moba apod., mediální instituce: Česká televize, Český rozhlas, malá vydavatelství a nakladatelství, spisovatelské a překladatelské organizace, jednotliví autoři, zahraniční kulturní instituty, zahraniční velvyslanectví a vyslanectví, dále pak tiskaři, vysoké školy, různé ústavy, divadla a mnoho dalších, které spojují knihy a publikační činnost.

Návštěvníci si tak mohli vybrat svou knihu dle svého naturelu a zaměření, od krásné literatury, poezie, literatury faktu, přes fantastiku, sci-fi, odbornou literaturu až po komiks a další žánry. Kromě toho měli možnost navštívit asi 400 pořadů, které po celé 4 dny probíhaly nejen ve výstavních halách, ale hlavně v improvizovaných sálech, stanech, pojmenovaných podle klasiků české literatury, například sál Boženy Němcové, Karla Čapka, Jaroslava Seiferta, Bohumila Hrabala, Milana Kundery, Václava Havla aj.

Jednalo se o autorská čtení, besedy, prezentace knih, přednášky, autogra-

miády a setkání s autory nejen českými, ale i zahraničními. Dramaturgicky byly hodně zaměřeny na dvě hlavní témata: Evropa a Historie. V tématu Evropa si pořadatelé dali za cíl upozornit návštěvníky na významné evropské spisovatele a jejich díla. V tématu Historie, jehož mottem byla inspirace citátem Milana Kundery: „Boj člověka proti moci je bojem paměti proti zapomínání“, chtěli ukázat, jak literatura zachovává, vykládá, uchovává historické události a formuje kolektivní paměť.

Obec spisovatelů, se kterou úzce spolupracuje Literárně dramatický klub Dialog na cestě, a jehož někteří členové jsou zároveň členy této Obce, se tohoto knižního svátku též zúčastnila.

Její stánek HA515 se nacházel v hale HA na Bruselské cestě. Letos se v něm nabízely hlavně nové tituly autorů, členů Obce spisovatelů, či autorů úzce spolupracujících. Autorská základna Obce spisovatelů čítá asi 140 autorů, spolupracujících s různými nakladatelstvími, a tak nabídka knih na stánku byla velmi pestrá. Zájemci se mohli začíst do veršů jak lyrických a vztahových, psaných většinou ženami, tak do břitkých a ironických, kterými komentují svět mužští autoři. Ani fantastika, humoristické nebo retro romány nezůstaly stranou, našla se i odborná literatura, politická témata, filosofické úvahy.

Osazenstvo stánku Hana Mudrová (Anna Šochová), Daniela Honysová-Radecký, Radana Šatánková, Olga Nytrová, Václav Strachota, Pavel Benda a Květoslava Salmonová se snažilo upoutat pozornost neustále proudícího davu a vzbudit jejich zájem o některou z vystavených knih. Také podávali informace o činnosti Obce spisovatelů, v níž má místo i spolupráce s LDK Dialog na cestě.

Jejich snaha byla korunována úspěchem. Téměř každému z autorů, kteří dodali své knihy na stánek, prodali jeden až dva kusy, což představuje přes padesát knih, a v několikatisícové konkurenci se rovná malému zázrazku. Mezi nimi byly i tituly členů Dialogu na cestě nebo autorů blízké s ním spolupracujících, například: Ptejte se, život vám odpoví PhDr. Olgy Nytrové a MUDr. Bohumila Ždi-

chynce, almanach Dvacet let Dialogu na cestě; básnické sbírky: Violy Jíchové, Martiny Koubové, Petra Koudelky, Dušana Spáčila, Lukáše Trejbal; romány, novely, pohádky: Tomáše Hájka, Daniely Honysově-Radecký a Františka Tylšara. Velký zájem byl i o almanach Rozcuchaní aneb básníci na pestrém spektru, v němž přijali účast též někteří autoři z Dialogu, který editovala básnířka a terapeutka Markéta Řeřichová.

Veletrh ovšem není jen o prezentaci a prodeji knih, ale navazují se tu spolupráce a přátelství, získává nová inspirace. V pátek odpoledne zavítaly na stánek představitelky Klubu přátel Švýcarska, paní Alena Koukalová, jeho předsedkyně, a paní Hýsková. Zajímaly se o činnost Obce spisovatelů, knihy jednotlivých autorů a hledaly styčné body pro možnou budoucí spolupráci.

Ve čtvrtek 14. 5. se konala v sále Bohumila Hrabala prezentace knih projektu Františka Tylšara Literáti na trati XIII aneb 1435 mm příběhů (poezie), do nichž ve velké míře přispěli i autoři Dialogu na cestě. Akce proběhla jako vždy v uvolněné a humorné atmosféře. A ti, kteří mohli v brzké odpoledne dorazit, se těšili ze setkání s přáteli, s nimiž se tak často nepotkávají.

Do dramaturgické koncepce veletrhu a festivalu zcela zapadl pořad Čtení z jubilejní edice A. Lustiga ke 100. výročí v sále Milana Kundery v neděli 17. 5. ve 13 hodin, na který byli pozváni Evou Lustigovou, dcerou Arnošta Lustiga, PhDr. Olga Nytrová a Ing. Václav Strachota. Jednalo se o čtení z uvedené edice na počest výročí narozenin významného spisovatele, scenáristy a přeživšího holocaustu. Interpretace se ujali přední čeští herci a osobnosti, jako například zahraniční překladatelé, v jejichž jazyce některé z těchto děl A. Lustiga byly vydány. Moderovaly Eva Lustigová

a Monika Krejcová.

Po skončení pořadu poseděli O. Nytrová a V. Strachota s Evou Lustigovou, hercem Vilémem Udatným a finskou překladatelkou Ninou Saikkonen na zahrádce restaurace Kolkovna. Při této příležitosti vznikl rozhovor Olgy Nytové s Evou Lustigovou, který si budete moci přečíst v některém Českém zápase nebo v dalším čísle časopisu Husita.

Čtyři dny veletrhu uplynuly jako voda a organizátoři již přemýšlejí o dalším ročníku. S průběhem toho letošního byli velmi spokojeni. Rekordní počet návštěvníků a zvýšené nákupy knih oproti loňsku ukazují, že i přes brutální konkurenci digitálních médií má papírová kniha v životě dnešního člověka nezastupitelné místo. Avšak jak autory, tak vydavatele, nakladatele a knihkupce čeká velký boj, aby to tak zůstalo i nadále, protože většinu návštěvníků tvořila starší a střední generace. Ale rodiny s dětmi, které také hojně přicházely, nebo návštěvy škol ve všední dny veletrhu, pro které učitelé a profesori velmi často připravili zajímavé hry a testy v souvislosti s knihami a spisovateli, jsou jiskřičkami naděje.

Květoslava Salmonová

Dialog na cestě

VESELÁ DOPLŇOVAČKA

K. Chlumská

Doplň správné slovo. Někde pomůže Bible, někde humor a někde zdravý selský rozum.

Bible vážně... ale dnes trochu s úsměvem. 😊

1. Adam a Eva bydleli v zahradě Eden, dokud nepřišla nešťastná aféra s _____.

a) traktorem
b) jablkem
c) hruškou

2. Noe stavěl archu tak dlouho, až si sousedé mysleli, že je úplný _____.

a) snílek
b) blázen
c) rybář roku

3. Mojžíš rozdělil _____.

a) palác
b) Rudé moře
c) stavební parcelu

4. Když Izraelité putovali pouští, dostávali z nebe _____.

a) pizzu
b) manú
c) rýži

5. David porazil Goliáše pomocí _____.

a) meče
b) praku
c) powerpointové prezentace

6. Jonáš skončil v břiše _____.

a) velryby
b) žraloka
c) krokodýla

7. Král Šalamoun byl známý hlavně svou _____.

a) sbírkou básní
b) moudrostí
c) vášní pro karaoke

8. Desatero přikázání bylo napsáno na kamenné _____.

a) desky
b) tabulky
c) podtácky

9. Abraham byl ochoten obětovat svého syna _____.

a) Izáka
b) Petra
c) Jakuba

10. Když Job řekl „Hospodin dal, Hospodin vzal“, byla to nejhlubší lidská _____ v dějinách.

a) rezignace
b) víra
c) debata

11. BONUSOVÁ OTÁZKA 😊

Která biblická postava by dnes nejspíš měla vlastní meteorologický kanál?

a) Noe b) Mojžíš c) Samson

VYHODNOCENÍ

0 – 3 správně: ★
Starý zákon zatím znáš asi jako faraon internetové bankovnictví.

4 – 7 správně: ★★
Dobré! Na biblický kvíz do hospody už můžeš.

8 – 10 správně: ★★★
Máš přehled hodný zkušeného znalce Bible.

11 správně: ★★★★
Pravděpodobně by ses v poušti neztratil/a ani s Mojžíšem. ☺

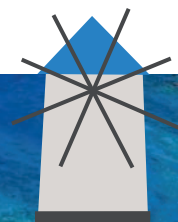
★ BONUS – PRO ZNALCE S HUMOREM

Který prorok by dnes nejspíš vedl ekologické hnutí?

a) Amos b) Izajáš c) Jonáš

Správně: a) (bojoval proti vykořisťování chudých i „zdevastované zemi“)

KRÉTA

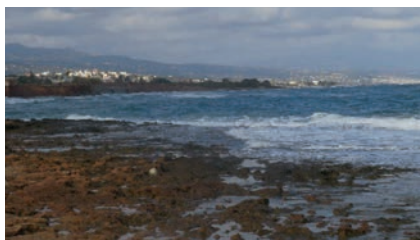
Kréta je největší řecký ostrov a také pátý největší ostrov ve Středozemním moři po Sicílii, Sardinii, Korsice a Kypru. Je dlouhý 260 km a jeho šířka je proměnlivá od 12 do 60 km. Na Krétě žije půl milionu stálých obyvatel. V turistické sezoně sem přilétá ročně na přetížené mezinárodní letiště Nikose Kazantzakise v Heraklíonu a na letiště Ioannise Daskalogiannise v Chanii téměř 10 milionů turistů. *Poznámka: Letiště v Heraklíonu je pojmenované po spisovateli Nikosu Kazantzakisovi a v Chanii po vůdci povstání proti Turkům Ioánnisi Daskalogiannisovi.*

Kréta je omývána z jedné strany větrným Krétským mořem a z druhé strany chladnějším, ale i klidnějším, Libyjským mořem. Počasí na ostrově ovlivňují tři pohoří (Lafka, Ida a Dikti) s výškou přes 2 000 m. Nejvyšší horou Kréty je Psiloritis s výškou 2 450 m. Všechna tři pohoří jsou vápencového původu, ve kterých je asi 1 000 jeskyní a řada lomů na mramor a vápenec. Nejkrásnější je Kréta na jaře, kdy se vše zelená a na horách je ve vysokých polohách ještě sníh. V létě v nízkých polohách několik měsíců neprší a úbočí hor i pobřeží jsou vyprahlé. Přesto hodně deště a sněhu na horách v zimě stačí zásobit ostrov pitnou vodou po celý rok. Asi 42 % zemědělské půdy je posázeno olivami, které se sklízí od listopadu do února. Stromy oliv dosahují výšky až 14 m a dožívají se i jednoho tisíce let. Stáří stromů

se pozná podle rýhování kůry na obvodu kmene. Olivy přinášejí nejen olejnaté plody, ale i tvrdé a kvalitní dřevo či topení. Dříve se na praní na ostrově používalo olivové mýdlo smíchané s popelem. Když z plodů vylisují olej, jejich zbytky se odváží do továrny, kde se ještě jednou lisují a takto získaný olej se používá na maziva v průmyslu. To, co ještě z plodů zbude, se suší a používá na topení ve speciálně upravených kotlích v domácnostech. Topná sezóna na Krétě je různá podle nadmořské výšky od dvou do pěti měsíců. Některé domácnosti topí elektřinou, která je ale drahá. Kréta je třetím největším vývozcem oliv po Španělsku a Itálii. Kromě oliv země produkuje velké množství rozinek (sultánek), které vyváží do celého světa. Sultánky se suší v hroznech a když se usuší, tak

se ručně otrhávají. Nejúrodnější část Kréty je na náhorních plošinách, kde se úroda sklízí 3x ročně. *Poznámka autora článku: Tak veliké brambory, které se tam urodí jsem ještě nikdy neviděl.* Půda na celém ostrově je načervenalá, protože obsahuje velké množství železa. V té se daří zemědělským plodinám i vinné révě, která se tady pěstuje od nepaměti. Vín na Krétě má specifickou chuť, za kterou můžou Osmané. Když Turci ovládli Krétu, zakázali jako muslimové místním obyvatelům alkohol. Aby měli Řekové zkaženou chuť, nalili jim Turci do sudů pryskyřici. Kréťané si časem na tuto chuť vína zvykli, a tak se touto technologií někde víno vyrábí dodnes pod názvem Recina. Specifickým alkoholem na Krétě je kaštanový, mandlový a ořechový likér. Kromě alkoholu se z kaštanů, ořechů i mandlí vyrábí různé druhy sirupů. Strava na ostrově je založena na místních zdrojích, a to včetně ovoce a zeleniny. Jeden Kréťan ročně spotřebuje 30 l olivového oleje a jí maso, ryby i luštěniny podle ročního období 2x týdně. Na Krétě jsou častá zemětřesení, protože ostrov leží na třech zemských deskách, a to na asijské, evropské a africké.

Pobřeží Kréty

Tržnice v Heraklíonu

Doprava na Krétě

Návštěvníky ostrova překvapí hustá autobusová síť, která je ale poněkud specifická. Vesnicemi ve vnitrozemí projíždí autobus třeba jen 2x denně a jízdní řád je pouze přibližný a určuje jej pan řidič. Také na komunikacích, které zajišťují spojení do měst nemáte vyhráno. I tady je jízdní řád přibližný a na zastávce musíte autobus stopovat, ale ne vždy se vám ho podaří zastavit. Když máte štěstí a dostanete se do autobusu, zakoupíte si jízdenku od tak zvaného průvodčího. Proto je lepší si sjednat dopravu do vzdáleného místa přes cestovní kancelář, nebo si půjčit auto, případně si objednat taxi. Pokud si půjčíte auto, je dobré si ho před cestou ze všech stran vyfotit, abyste neměli problém při odevzdání auta. Silnice, především v horách a na nepřehledných místech, jsou lemovány malými kosteličky na paměť těch, kteří nehodu nepřežili a také těch, kteří havárii přežili se štěstím.

Pokračování příště

Zpracoval: J. Boček

Objevte husitský Tábor

Hledáte výlet, který spojuje historii, dobrodružství a moderní technologie? Vyrazte do husitského muzea v Táboře, kde Vás čeká nová expozice „Husité“, což je stále živoucí příběh jedné z nejvýznamnějších a stěžejních kapitol českých dějin. Výstava předkládá jednu z etap české historie prostřednictvím cenných sbírkových předmětů, věrných replik, interaktivních prvků a moderních médií, které společně vytvářejí jedinečný a poutavý zážitek.

Návštěvníci si mohou prohlédnout autentické předměty, jako je husitský hrneček, spjatý s komunitou v Sezimově Ústí před založením Hradiště Tábor, nebo originální nálezy výzbroje, jakými jsou například hlaveň pištaly, hlavice palcátů či hroty střel. Tyto exponáty doplňují věrné repliky dalších palných zbraní, které přibližují vojenskou stránku husitské éry. Součástí zážitku je také možnost vyzkoušet si drátěnou košili, dotknout se modelů zbraní či otestovat své znalosti v řadě kvízů a her. Nově vytvořená expozice je moderní a interaktivní, ale zároveň zůstává věrná muzejnímu poslání uchovávat a důstojně prezentovat doklady o životě našich předků.

Klasické exponáty proto doplňuje digitální obsah v multimediálních kioscích a na obrazovkách, který oživuje husitskou minulost a přibližuje ji současnému publiku.

Příběh husitské éry je vyprávěn v deseti výstavních místnostech, které sledují vývoj reformního hnutí působení Jana Husa a jeho následovníků. Samostatná kapitola je věnována městu Tábor, které samozřejmě sehrálo klíčovou roli v husitské revoluci.

Expozice je navržena tak, aby byla přístupná všem návštěvníkům. Nabízí hry, skládačky, rekvizity a modely, ale také haptickou linku pro zrakově postižené, popisky v Braillově písmu a audioguide v několika světových jazycích, včetně znakové řeči. Prostory jsou navrženy plně bezbariérově, takže expozici mohou bez omezení navštívit vozíčkáři a jinak handicapovaní občané. Tvůrci expozice vycházejí z vědomí, že husitství je zásadní součástí českých dějin a jeho nezpochybnitelný význam skutečně přesahuje hranice země Koruny české. Stejně důležitá, tak i symbolická role v kulturním a politickém formování moderního českého národa.

Zdroje:

HUSITSKÉ MUZEUM V TÁBOŘE. Expozice Husité [online]. Tábor: Husitské muzeum v Táboře, ©2024 [cit. 2026 05 30]. Dostupné z: www.husitskemuzeum.cz/expozice-husite

Kateřina Chlumská

Noc kostelů v Husově sboru v Mnichovicích

V Mnichovicích, tak jako v dalších sborech a kostelích, nejen v ČČSH, ale i v dalších církvích, probíhala v pátek 29. května akce „Noc kostelů“. Historicky první „Noc kostelů“ v Evropě se konala v roce 2005 ve Vídni. V České republice první „Noc otevřených kostelů“ organizovala Ekumenická rada církví v roce 2007, a to bez zkušeností z Vídně. Tehdy tato akce probíhala v zimním období pouze v Chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí (ČČSH), U Salvátora (CČE) a v kostele Panny Marie před Týnem (Římskokatolická církev). Na základě inspirace z Rakouska se „Noc kostelů“ v České republice konala v roce 2009. Postupně tato zajímavá akce napříč církvemi v České republice získala velkou oblibu. V rámci naší církve se v letošním roce zapojilo mnoho náboženských obcí ČČSH. Také v Mnichovicích slavnostně vyzdobený Husův sbor vlídně uvítal všechny návštěvníky, kteří přišli do našeho kostela. Úvodním duchovním slovem přivítala návštěvníky sestra kazatelka Ludmila Leskourová. Hudební program - moderní a klasické písně zazněly v podání výborné zpěvačky, mezzosopranistky Evy Škarvadové. Poté v Husově sboru zazněly křesťanské písně od skupiny Drtivá menšina v podání trojice skvělých muzikantů (Veroniky, Aleše a Marti-

na). Návštěvníci se seznámili s historií naší církve v Mnichovicích, mohli navštívit i prostory v našem sboru, které běžně nejsou přístupné. Velký zájem návštěvníků byl i o historii zvonů ve zvonici, na které si mohli návštěvníci i zazvonit. Kulturní program ve sboru v Mnichovicích byl zakončen pohodovým koncertem moderního křesťanského folku, který umocnil krásnou večerní atmosféru. Kromě kulturního programu bylo pro návštěvníky připraveno večerní grilování a táborák na zahradě. Sestře kazatelce Ludmile se podařilo zajistit nejen posekání a odvoz trávy, ale zahradu i zkrášlit květinovou výzdobou. Ve spolupráci se sestrou Evou zajistila úklid kostela, věže i ostatních prostor. Za přípravu a průběh celé akce „Noc kostelů“ patří velké poděkování sestře kazatelce Ludmile Leskourové a sestře Evě Škarvadové.

Zpracoval: J. Boček

Hezké léto

Zastavte se.
Odpočíňte si.
Radujte se z Božího stvoření.

*Pojďte sami stranou
na pusté místo a trochu
si odpočíňte.*

MAREK 6,31

